

No busquis excuses...

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

A costum a classificar les persones en dos grans grups. Siguin esportistes, estudiants, professionals, polítics o el que siguin, totes les persones es poden classificar en aquests dos grups. El primer grup és a qui jo anomeno “el grup de les excuses”. Sempre tenen excuses a mà per justificar qualsevol actuació. El seu repertori és molt ampli i adaptable a qualsevol situació i circumstància. Malauradament, aquest grup és el més majoritari i creix amb força. Pateixen “excusitis”, un problema greu i que s’encomana fàcilment. Alguns exemples del comportament de les persones d’aquest grup són els següents: alumnes que suspenen un examen perquè el professor li té mania o perquè han tingut mala sort; adolescents amb problemes greus que no són per culpa seva, sinó per les males companyies; esportistes que sempre que perden és per culpa dels àrbitres; professionals que justifiquen només en la crisi els seus pobres resultats; polítics que sempre culpen els altres (altres institucions o qui sigui) per explicar la seva lamentable gestió...

Segur que entens a quins tipus de persona em refereixo; inclús m’atreveixo a dir que segurament mentre llegeixes el text et ve al cap algú proper que es comporta així (o fins i tot tu en algun moment t’hi veus reflectit). És molt trist, però

aquest tipus de persones, per desgràcia, tenen majoria absoluta. I en la situació de greu crisi econòmica i de forts canvis que hem viscut recentment, aquestes persones ho han tingut més fàcil que mai per buscar excuses (i ho continuen tenint).

Personalment detesto les persones d’aquest primer grup. A mi m’encanten les persones del segon grup. Aquelles persones que no busquen excuses, que no es justifiquen en els altres per explicar els seus resultats. Afronten en primera persona els seus resultats i no evadeixen les seves responsabilitats. És el que en psicologia es coneix amb el concepte de “locus de control intern”. És a dir, el fet que una persona s’autoconsideri com l’origen o la causa de les seves conductes, com origen i causa dels seus resultats... Són persones que, fruit d’aquesta característica, solen

**Les persones que tenen excuses
per a tot són majoria absoluta
i no afronten en primera
persona les responsabilitats**

ser més ambiciosos i tenen un clar desig de millorar. Són inconformistes i autocrítiques per naturalesa. I a més, està demostrat científicament que aquesta característica augmenta notablement les possibilitats que té la persona de tenir bons resultats i de créixer tant a nivell personal com professional. Una de les persones que millor exemplifiquen aquests tipus de comportament és Michael Jordan, probablement el millor jugador de bàsquet de la història (i possiblement també el millor esportista de la història). Deia en una entrevista al final de la seva carrera que “he fallat més de 9000 tirs, he perdut més de 300 partits i en 26 ocasions m’he jugat l’últim punt per guanyar... i l’he errat”. I conclou amb: “He fracassat una i altra vegada i és per això pel que crec que tinc èxit”.

Tu decideixes en quin grup vols estar. Només depèn de tu. Pots apostar per continuar sent efecte o passar a ser causa. Per atribuir als altres els teus resultats o per responsabilitzar-te en primera persona d’ells. No eludeixis les teves responsabilitats. No busquis excuses... perquè les acabaràs trobant. I acabo amb un conegut proverbi àrab que diu “qui vol aconseguir alguna cosa acaba trobant el mitjà, qui no vol fer res acaba trobant una excusa”.